

Abstracts

Den new zealandske musikforsker Christopher Small lancerede i 1998 med sin bog af samme navn begrebet *musicking* som betegnelse for en forståelse af musik som *praksis*. Hermed formuleredes i ét begreb den afstandtagen til forståelser af musik som struktur eller værk, som i øvrigt findes vidt udbredt i de seneste årtiers musikforskning – fra musiketnologien over musiksociologi og populærmusikforskning til den såkaldte *new musicology*. I artiklen tegnes et rids over denne orientering i musikfaget – også i et bredere videnskabsteoretisk lys. Samtidig udpeges en række af de tematikker, som har været fremherskende, og problemstillinger, som bliver forskningsmæssigt presserende i sammenhæng med det 'at musikere.'

In 1998 New Zealand musicologist Christopher Small introduced the term 'musicking' in the same titled book as a name for an understanding of music as *practice*. Thus, in a single concept, he formulated a dissociation from understandings of music as structure or work, a dissociation that has gained ground within musicological research in recent decades – from ethnomusicology across sociology of music and popular music studies to the so-called New Musicology. This article outlines this disciplinary turn – including a broader philosophical perspective. Simultaneously, a number of dominating research themes and pressing debates related to 'musicking' are pinpointed.